

Kvantová duše

01/2023

**Časopis pro lidi,
které zajímá
tajemství života,
rádi přemýšlejí,
baví se, neberou
sebe ani svět
příliš vážně.**

**Mozek versus počítač
Speciální teorie relativity
Schrödingerova kočka a kvantové léčení
Lucidní snění
Sci-fi První psychonaut
Pohádka: Spící princ
Poradna – snová terapie**

VÁŽENÍ ČTENÁŘI

Dovolte, abych uvedl druhé číslo elektronického časopisu **Kvantová duše**, na němž spolupracuji s paní psycholožkou Markétou Jurištovou.

Jak už jsem napsal minule, náš časopis je určen pro lidi, kteří rádi přemýšlejí, zajímají je velká tajemství života, kladou si otázku, proč tu jsme a jaký je smysl našeho života. I když náš původní záměr byl jiný, plánujeme vydávat tento časopis, pokud to bude možné, alespoň jednou za měsíc.

Náš časopis je zaměřen na záhadu existence lidské duše a vědomí. Považujeme lidskou duši za něco, co reálně existuje a není jen produktem nějakých elektrochemických reakcí v našem mozku. Není to ale, podle nás, něco abstraktního, nehmotného, ale je to něco, co má reálnou fyzikální podstatu.

V předchozím čísle jsme si řekli něco o pohádkách ve vztahu k Vánocům. Mohli jste si přečíst úvodní článek o lidském mozku, který lidé často považují za „stroj na myšlení“. Vysvětlili jsme si základní myšlenku fyzikálního experimentu známého jako Schrödingerova kočka. Nastínili jsme možnou fyzikální podstatu homeopatie, která by se mohla odvíjet od kvantové neurčitosti.

Paní Markéta Jurištová vás seznámila s tajemstvím spánku, snění a lucidních snů. V rámci snové terapie

vám nabídla svou poradnu o významu snů, kde si můžete nechat udělat také rozbor svého snu.

Ve všech tématech, které jsme vám nabídli minule, chceme dále pokračovat a rozvíjet je. V tomto čísle najdete tedy opět něco o lidské duši, o tajemstvích fyziky, řekneme si o jiném pohledu na problematiku léčení, snů a výkladu snů.

V minulém čísle jsem vám nabídl první kapitoly svých knih Rytíři Slavelonu a První psychonaut. V tomto čísle naleznete další kapitoly a pokračování příběhů hrdinů mých knih.

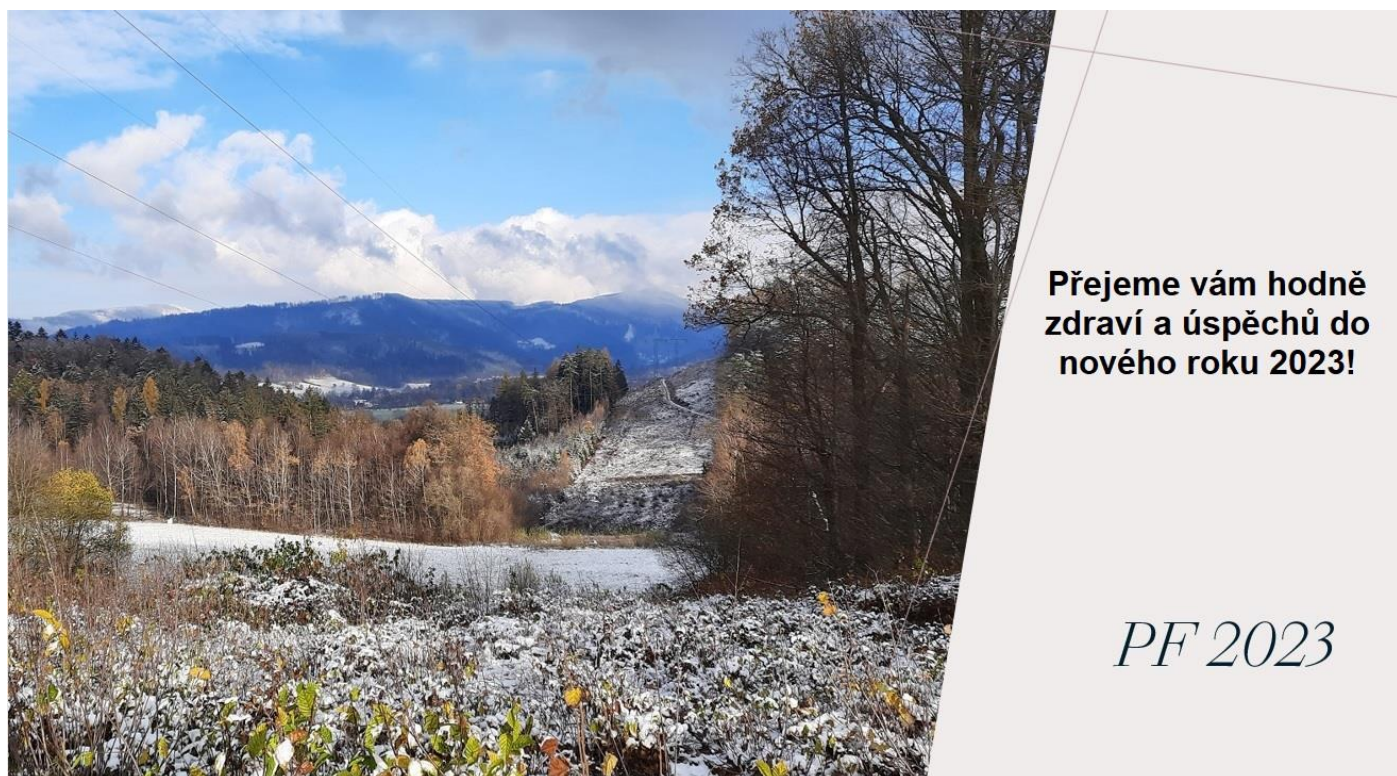
Na závěr časopisu naleznete elektronický odkaz na předchozí číslo tohoto časopisu, takže pokud jste minulé číslo neviděli a nečetli jste články a povídky, v něm uvedené, můžete to napravit.

Jak už jsem napsal, není naším cílem, abyste věřili všemu, co naleznete napsáno na těchto stránkách. Budeme ale rádi, když o tom budete přemýšlet. Chceme vám nastínit trochu jiný obraz světa, než jste se učili ve škole. Chceme vám poskytnout nejen nové informace ale i trochu vás přitom pobavit.

Pokud se rozhodnete přispět do našeho časopisu, budeme rádi.

Vše nejlepší v novém roce 2023, hodně zdraví a úspěchů vám přeje

Rostislav Szeruda a Markéta Jurištová

**Přejeme vám hodně
zdraví a úspěchů do
nového roku 2023!**

PF 2023

KVANTOVÁ DUŠE

Rostislav Szeruda

2. Mozek versus počítač

Mnozí vědci se domnívají, že náš mozek představuje velmi důmyslný počítač. Veškeré myšlení je jen výpočet. Pocit vědomí v nás vzniká provedením příslušného výpočtu. Byla již natočena celá řada filmů, kde neživý elektronický stroj – robot obžive, když v jeho obvodech nastane zkrat či jiná porucha, která u něj vyvolá takovou změnu programu, že se objeví vědomí.

Podle britského matematika Alana Turinga umělá inteligence bude rovna lidské inteligenci ve chvíli, když člověk při komunikaci s počítačem, aniž by věděl, že jde o počítač, nerozezná, že mluví se strojem a ne s člověkem. V jistých směrech počítače mohou člověka oklamat už dnes. Budeme-li hrát šachy online těžko poznáme, zda naším soupeřem je člověk nebo program. Budeme-li si s počítačem „povídat“ po pár otázkách většinou poznáme, že s námi nekomunikuje živý člověk. Dokáže-li nás počítač oklamat, ještě to ale neznamená, že je to vědomá bytost.

Americký profesor filosofie John Rogers Searle vyjádřil tento názor tzv. *argumentem čínské pokoje*. V pokoji plném čínských textů se nachází člověk, který ani v nejmenším neumí čínsky. Vně pokoje se nachází jiný člověk, který mu, například elektronicky, dává otázky. Člověk uvnitř mu odpovídá tak, že podle nějakého kódu nalezne v textech správnou odpověď a tu pošle ven. Člověk vně z toho usoudí, že ten, kdo je uvnitř, rozumí čínsky. Ten ovšem jen mechanicky pracuje s pro něj neznámými symboly.

Turingův test by mohl mít i svou obrácenou podobu. Představme si, že bychom náhodně sebrali sto lidí z ulice a nechali bychom s nimi komunikovat skupinu vědců, aniž by tito věděli, zda mluví s lidmi či „inteligentními“ počítači. Kolik lidí z této pokusné skupiny by asi vědci zařadili dle odpovědí spíše mezi stroje než lidi?

Stroj může porazit člověka při práci se symboly, v rychlosti provádění matematických a logických operací, ale to neznamená ani náhodou, že je schopen myslet. Otázkou je, zda vůbec má naše myšlení charakter výpočetních operací. Zda může být výsledkem činnosti nějakého super-výpočetního systému.

Profesor matematiky na Matematickém institutu univerzity v Oxfordu Roger Penrose se pokusil odhalit spojitost mezi matematikou, fyzikou a lidskou myslí. Položil si otázku, zda je počítač principiálně, schopen simulovat mozkovou aktivitu a vytvářet

algoritmy, které by daly počítači možnost porozumět řešenému problému stejným způsobem, jakým je schopen tomuto problému porozumět člověk.

Ve svých knihách *Shadows of the Mind* a *The Emperor's New Mind* Roger Penrose ukázal, že matematické operace tak, jak je používá lidská mysl, mají nealgoritmickou povahu. To znamená, že naše mysl a počítač pracují zcela jinými způsoby. Způsob fungování lidské mysli není založen na početních úkonech. Obsahuje řadu pro počítač nevypočitatelných kvalit. Závěr, který z toho profesor Penrose vyvodil, je, že existuje nějaká fyzikální aktivita, která vyvolává pocit vědomí, ale tuto aktivitu nelze plně simulovat výpočtem.

Selhání modelu mozku jako neuronového super-počítače vedlo Rogera Penrose a některé další vědce k myšlence, že lidská mysl je produktem dění, které zasahuje až do oblasti kvantového mikrosvěta. Domnívají se, že právě kvantová mechanika by nám mohla umožnit pochopit nevýpočetní a nevypočitatelný charakter lidské mysli. Globálnost a nelokálnost jsou význačné rysy kvantových procesů, jež by mohly hrát v psyché důležitou roli.

Kvantové stavy jednotlivých částic mohou být provázány s kvantovými stavy jiných částic. Systém mnoha částic v provázaném stavu nabízí mnohem bohatší prostor kvantových stavů a pozorovatelných vlastností než u jednotlivých částic, které systém tvoří. Dle pana Penrose by se kvantové vlastnosti mohly projevit u neuronů, díky tzv. mikrotubulům, které vytvářejí buněčný cytoskelet. Kvantová provázanost neuronů ve velkém měřítku by umožňovala vytvořit prostor pro projevení se kvantových vlastností mikrosvěta.

Kvantová skutečnost může být rozštěpena na dvě nebo i více možných skutečností – historií. V systému mozkových buněk – neuronů by potom mohl kvantový výpočet probíhat nezávisle na více kvantových úrovních, ve více historiích, které by se nakonec superpozicí složily do konečného výsledku. Přechod mezi vědomím a nevědomím může být pak interpretován jako přechod od klasické určitosti ke kvantové neurčitosti.

Idea vztahu mezi psychickými procesy a kvantovými jevy umožnila nový směr pohledu na podstatu psychických procesů. Představa mozku jako neuronového počítače byla nahrazena představou kvantově neuronového počítače. Nicméně rozvíjet tuto představu směrem od jevů odehrávajících se v mikrosvětě až po vyšší psychické procesy se jeví prakticky nemožné.

Pokračování příště.

Podle knihy: [Nový pohled na lidskou duši a vědomí \(tiskem 2016\)](#)

SPECIÁLNÍ TEORIE RELATIVITY

Rostislav Szeruda

Lidé si pod výrazem, že je něco hmotné, představují, že je to složené z malých částic a částice si představují jako malá zrnka písku. Pokud bychom se ale vydali na cestu do mikrosvěta, zjistili bychom, že náš hmotný svět je velmi děravý. Je to hromada prázdnoty a mezi tím sem tam něco, a to něco se navíc rozplyne, když se k tomu pokusíme přiblížit.

Hmota existuje jako pole, které je neviditelné, a přesto spojuje dohromady jednotlivé částice – „zrnka písku“, které tvoří tento svět. Pole je základ všeho hmotného a částice, které se z něj vynořují, jsou jen malé kousky ledu plavoucí po ohromném oceánu. Je-li něco hmotné, neznamená to, že to musí vypadat jako kus skály či hromada písku. To, že je něco hmotné, znamená, že to zakřivuje prostor a čas, jež spolu tvoří tzv. sjednocené prostoročasové kontinuum. Tento pohled na hmotu vyplývá ze speciální a obecné teorie relativity fyzika Alberta Einsteina.

Základy speciální teorie relativity (STR) vypracoval Albert Einstein v roce 1905 na základě zkoumání vztahu mezi prostorovými charakteristikami, časem a některými dynamickými veličinami, jako je energie a hybnost. Speciální teorie relativity je založena na experimentálně zjištěném poznatku, že při měření rychlosti světla ve vakuu vzhledem k libovolné inerciální vztažné soustavě vždy naměříme tutéž hodnotu rychlosti světla c .

To se může zdát podivné, protože všichni máme zkušenost se skládáním rychlostí. Když ve vlaku vystřelíme z pistole ve směru pohybu, bude se náboj pohybovat vůči člověku stojícímu na nádraží, jímž vlak právě projíždí rychlostí, která je dána součtem rychlosti vlaku v_1 a rychlosti kulky v_2 vystřelené z pistole. Kulka bude mít větší rychlost, než kdyby ji vystřelil ve stejném směru člověk stojící na nádraží. Kdybychom ale střelili fotonovými náboji, rychlost by byla stejná. Tedy sčítáme: $v = v_1 + v_2$ ($v_1, v_2 \ll c$), ale $v = v_1 + c = c$. Tento výsledek byl experimentálně potvrzen Michelsonovým experimentem.

Newtonova představa vesmíru vzala za své. Svět se přestal jevit být takovým, za jaký byl vždy považován. Z Michelsonova experimentu vyplynulo, že v rozporu s představami klasické fyziky a zdravého selského rozumu je rychlost světla c ve vakuu stejná nezávisle na směru vzhledem k pohybu Země.

Albert Einstein rozřešil tento problém prostě tím, že postuloval princip o konstantnosti rychlosti světla ve vakuu c : *Ve všech inerciálních vztažných soustavách má rychlost světla ve vakuu c stejnou velikost, a to ve všech směrech a nezávisle na vzájemném pohybu světelného zdroje a pozorovatele* (2 postulát).

Rozpory spojené s touto skutečností vyřešil tvrzením, že neexistuje žádný jev, který by dokazoval rovnoměrný a přímočarý pohyb vztažné soustavy. To znamená, že neexistuje žádný absolutní pohyb vůči nějaké absolutní vztažné soustavě. Existuje pouze relativní pohyb jedné vztažné soustavy vůči druhé.

Všechny inerciální vztažné soustavy jsou rovnocenné, platí v nich stejné fyzikální zákony a neexistuje žádná zvláštní absolutní fyzikální soustava, z níž by bylo možno konat absolutní měření rychlosti okolních těles (1 postulát). Naměřená hodnota rychlosti libovolného tělesa má smysl pouze vzhledem k soustavě, v níž byla měřena.

Z důvodu nečekaného výsledku Michelsonova experimentu musela být klasická Galileova transformace souřadnic nahrazena tzv. Lorentzovou transformací souřadnic, která se od ní liší koeficientem α :

$$\alpha = \frac{1}{\sqrt{1 - \frac{v^2}{c^2}}}$$

Z tohoto vztahu vyplývá, že při rychlostech blízkých rychlosti světla ve vakuu $c \cong 300.000 \text{ km/s}$ se začínou objevovat relativistické efekty, jež zcela změní realitu, jak ji známe.

Představme si, že někdo někdy dokáže sestrojít fotonovou raketu, která se bude schopna pohybovat rychlostí blízkou rychlosti světla ve vakuu c . Kosmická loď pohybující se tak velkou rychlostí by nám připadala ve směru pohybu zkrácená, mnohem hmotnější než v klidu a všechny hodiny na palubě této lodi by šly pomaleji než hodiny na Zemi. Velikost těchto odchylek by závisela právě na výše uvedeném koeficientu α .

Kdyby současně dvě takové kosmické lodi startovaly ze Země do opačných koutů vesmíru a krátce po startu by dosáhly rychlosti blízké rychlosti světla c vzhledem k Zemi, pozorovatel na Zemi by mohl soudit, že se od sebe vzdalují rychlostí rovnou takřka $2c$. Přesto oba kapitáni těchto lodí by svorně tvrdili, že se vzdalují, jak od Země, tak od sebe navzájem, skoro stejnou rychlostí $\cong c$. To je zajímavý paradox plynoucí ze STR.

Z STR pochází rovněž nejslavnější Einsteinova rovnice popisující vztah mezi hmotností a energií:

$$E = m \cdot c^2$$

Einsteinova speciální teorie relativity vážně otrásla základy karteziánsko-newtonovské vědy. Zbourala zastaralá paradigmata a mechanistické představy o podstatě vesmíru. Ještě vážnější zásah do klasických představ o vesmíru však způsobila Einsteinova obecná teorie relativity, jež ukázala, že prostor je těsně spjat s hmotou v něm obsaženou a je jí zakřivován.

Pokračování příště.

KVANTOVÉ LÉČENÍ

Rostislav Szeruda

Schrödingerova kočka a kvantové léčení

Slyšeli jste někdy o slavném myšlenkovém experimentu zvaném Schrödingerova kočka? Pokud ne, podívejte se nejprve na tento [odkaz](#). Podle kvantové fyziky realita existuje nejen v jedné ale ve všech možných historiích, a to tak dlouho, dokud není provedeno pozorování. Minulost vzniká teprve po provedení pozorování.

Realita se, podle kvantové fyziky, může měnit pouze ve chvíli, kdy není pozorována. To, že se tedy kolem nás věci neustále mění, znamená, že je po většinu času nepozorujeme nebo je nejsme schopni pozorovat tak, abychom postihli i ty úrovně, na nichž změna probíhá. Tedy vše, co nepozorujeme, existuje ne v jedné ale mnoha historiích. Všechny historie jsou přitom podmíněny těmi minulými.

Jsme si tedy jisti, že svým způsobem, nejsme sami v roli Schrödingerové kočky? Ne, že bychom byli „napůl živí a napůl mrtví“, ale jsme si jisti, že nejsme „napůl zdraví a napůl nemocní“? Historie, v nichž jsou naše buňky a orgány zdravé se prolínají s historiemi, kde jsou nemocné. Trvá to tak dlouho, než provedeme pozorování. Pak se realizuje jedna z možných a obvykle nejvíce pravděpodobných historií.

Myslíme si, že jsme zdraví, ale najednou nás něco zabolí nebo nám doktor udělá vyšetření a máme to – jsme nemocní. Co bylo okamžik předtím? Byli jsme rovněž nemocní, jen jsme o tom ještě nevěděli nebo jsme byli ve stavu s více možnými historiemi, z nichž se ve chvíli měření – pozorování realizovala ta představující nemoc? Mohli jsme změnit výběr historie?

Dobře, stalo se. Jsme nemocní. Jsme schopni ovlivnit výběr naší budoucí historie tak, že zvolíme tu, v níž se uzdravíme? V čem je zde rozdíl oproti představě, že se naše tělo uzdravilo samo či vlivem léků krok za krokem? Podíváme-li se na to retrospektivně tak žádný. Nějaký lék či léčebný postup zabral a naše tělo se začalo uzdravovat. Jestli jsme zvítězili nad nemocí, tak lze obvykle proto najít příčinnou souvislost. Škoda jen, že ten správný postup neznáme předem. Ušetřili bychom si námahu a vyhnuli bychom se riziku, že naopak zvítězí nemoc.

Mohli jsme se uzdravit jinak – pomocí jiného léku či jiného léčebného postupu? Nejspíš ano. Cest k našemu vyléčení existuje nejspíš více a taky existuje více cest k našemu nevléčení. Co rozhoduje o tom, zda daný lék či léčebný postup zabere? Někdy nám může pomoci obyčejné placebo a někdy se zdá, že nám nepomohou všechny léky světa.

Kvantový pohled na léčení říká:

1. Zákony kvantového světa mohou ovlivňovat makrosvět. Ovlivnění probíhá skrze tzv. kvantové pole.
2. Lidská duše není abstraktní pojem, ale reálně existuje jako objekt v kvantovém poli. Má svou hmotnost, energii i tvar. Ovlivňují ji jevy kvantové povahy.
3. Vědomí je fyzikální fenomén svázaný kvantovou podstatou světa. Vše, co pozorujeme je součástí našeho vědomí. Bez něj by to neexistovalo.
4. Naše mysl je schopna provádět pozorování a tím vytvářet realitu. Objektivní realita bez vědomých pozorovatelů neexistuje. To oni ji vytvářejí.
5. Naše mysl je schopna ovlivnit výběr možných budoucích historií k našemu prospěchu ale i neprospěchu.
6. Princip účinku placebo, noceba, homeopatie, akupunktury a dalších nepříliš uznávaných léčebných metod je založen na kvantových principech.
7. Kvantový pohled posouvá rovinu možné – nemožné na pravděpodobné – nepravděpodobné. Tento rozdíl může být pro léčení zásadní.
8. Většina chronických nemocí začíná na úrovni pole, teprve následně se projeví v těle. Bez obnovení struktury pole léčení těla není účinné. Proto je potřeba nejprve uzdravit psýché a posílit její vědomou část.
9. Kvantová fyzika ukazuje, že můžete volit mezi nemocí a zdravím. Umožňuje nám pochopit a vysvětlit princip spontánního uzdravení.
10. Kvantové léčení neprobíhá vždy podle pravidel klasické fyziky a medicíny. Je ale snad lepší uzdravit se proti pravidlům než umřít v souladu s pravidly.

*„Je lepší zemřít podle pravidel,
než se proti pravidlům
uzdravit.“*

Molière

https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Moliere_theatrefrancais.jpg

LUCIDNÍ SNĚNÍ

Markéta Jurištová

Spánek je přirozený stav, který je vlastně opakem bdění. Je to stav, při kterém je naše tělesná aktivita velice snižená a naše vědomí se tak nějak odpojí od vnější reality. Tělo odpočívá. Co ale při spánku provádí náš mozek? Také odpočívá?

Jako vlny v moři

Půjdeme na to hezky od začátku. Asi víte, že mozgovým nervovým buňkám se říká neurony a odhaduje se, že jich je v lidském mozku sto miliard. Že jste to nevěděli? Nevadí, tak teď už to víte. Neuron se skládá z vlastního těla, větovitých výběžků (dendritů) a z centrálního delšího výběžku, axonu. Obalem axonu se šíří nervové impulzy, jako vlna v moři. Tyto impulzy probíhají na elektrochemické bázi, je to vlastně způsob komunikace mezi jednotlivými neurony. Místu, kde se dva neurony setkávají a předávají si informace, říkáme synapse. Kolem mozku tedy trvale máme slabé elektromagnetické pole, které můžeme měřit elektroencefalogramem neboli EEG. Funguje to tak, že zkoumaná osoba má na vlasové části hlavy připojené elektrody, které přenáší signály do EEG, kde se zesilují a převádějí do grafického záznamu. Na záznamu z EEG pak vidíme více či méně ostré vlny, které znázorňují spontánní elektrickou aktivitu mozku. Tato aktivita je při různých úrovních psychické aktivity samozřejmě různá.

Pokud je člověk bdělý, pak se na jeho záznamu z EEG objevuje velké množství takzvaných beta vln, což jsou vlny s poměrně vysokou frekvencí, ale nízkou amplitudou (to je zjednodušeně výška vlny) 14–30 Hz za sekundu. Při relaxaci, zklidnění organismu, když uléháme do postele, se objevují alfa vlny, které mají nižší frekvenci a malinko vyšší amplitudu 8–13 Hz za sekundu. Potom zpravidla přichází spánek, který můžeme rozdělit na pět stadií, přičemž první čtyři stadia nejsou charakterizována rychlými pohyby očí (viz předchozí kapitola, NREM).

První fází je usínání, které je přechodem mezi bděním a spánkem. V této fázi se na EEG objevují nepravidelné théta vlny s nízkou amplitudou. Pokud v tuto chvíli někoho probudíte, bude vám tvrdit, že ještě nespí. Pamatuji si živě na slova babičky, když usínala u televize. Zakloněním hlavy dozadu vždy stiskla vypínač světla, které se těsně nad ní rozsvítilo a probudilo ji: „Já nespím, ta televize moc řve!“

Druhé stadium, lehký spánek, je část, kde dochází k výraznému snížení napětí ve svaletch. Na EEG vidíme větší a pomalejší vlny přerušované takzvanými spánkovými vřeteny (shluk vln s frekvencí 15 Hz za sekundu) a K-komplexy (velké, pomalé

a ostré vlny). Poté následují dvě stadia hlubokého spánku, hluboký a ještě hlubší, pro které jsou charakteristické delta vlny, pomalé vlny s frekvencí 1–2 Hz za sekundu. Srdeční a dechová frekvence se zde ještě více snižuje a prohlubuje se svalová relaxace.

Po skončení stadia nejhlubšího spánku, kdy delta vlny tvořily více než 50 % EEG záznamu, se člověk vrací zpět do lehkého spánku a pak opět do hlubšího. Tento proces se opakuje asi hodinu a půl a pak konečně, po jednom z lehkých spánků, nastává pátá fáze spánku, které říkáme REM spánek. Kromě koordinovaného a rychlého pohybu očních víček člověk začne výrazně a nepravidelně dýchat, srdeční tep se zrychlí na hodnoty běžné při bdění. EEG vykazuje podobné hodnoty jako při bdění, převažují při něm beta vlny spolu s théta vlnami.

První REM fáze trvá přibližně deset minut a v dalších cyklech se prodlužuje, zatímco NREM spánek se zkracuje. Během noci se celý cyklus spánků REM a NREM opakuje asi pětkrát, přičemž se zpět do běžné reality budíme z REM fáze. REM spánku se také někdy říká paradoxní spánek a někteří vědci jej považují spíše za další stav existence, kdy je tělo, kromě srdce, bránice, okohybných svalů a hladkého svalstva, paralyzováno při současné vysoké aktivitě mozku.

Určitě vás teď zajímá, jak je to s lucidním sněním. Je probuzení do snu viditelné na EEG?

Je potřeba říci, že neurologických výzkumů lucidně snících nebylo zatím provedeno mnoho, a navíc s malým počtem testovaných osob. Tento počet se pohybuje v řádech jednotek, výjimečně desítek. Určitě je to dáno poměrně krátkou dobou od uznání lucidního snění jako objektivního stavu, který se dá zkoumat. Druhým důvodem je ale také fakt, že lidí, kteří dokážou lucidně snít alespoň jednou týdně, a byli by proto pro zkoumání vhodnými objekty, je zatím jen malé procento, což vědcům velice komplikuje jak výzkum, tak i interpretaci jeho výsledků.

I přes výše uvedené problémy existuje na základě experimentů domněnka, že tento fenomén je spojený s gama vlnami (40 Hz za sekundu), které byly při lucidním sněním naměřeny v bočních (laterálních) částech čelní mozkové kůry, to je někde tam, kde se nám dělají ve vlasech kouty. Jenže je tu malý zádrhel. Bylo zjištěno, že při lucidních snech dochází také k vyšší frekvenci očních kontrakcí, než je tomu v klasické REM fázi při běžných snech. Proto je otázkou, jestli a jak může být toto měření EEG ovlivněno vysokou aktivitou očních svalů. Nicméně gama vln bylo využito i při dalším pokusu. V roce 2014 vědci zaznamenali výraznější nárůst lucidních snů při stimulaci mozku střídavým proudem (tACS)

v tomto frekvenčním pásmu. Bylo potvrzeno, že zkoumané osoby po dosažení gama frekvencí skutečně vykazovaly vyšší sebevědomí v REM fázi spánku a pociťovaly oddělení vlastní osoby od děje snu. Bohužel je trochu sporné, jestli tyto pocity skutečně znamenaly, že dobrovolníci prožívali lucidní sny, protože zde nebyla použita objektivní testovací metoda pro potvrzení lucidity. Jaká je to metoda si povíme v další kapitole.

Vědecké výzkumy se shodují na tom, že lucidní snění způsobuje vyšší aktivaci autonomního nervového systému (např. tepová a dechová frekvence, kožní potenciál), než je tomu v nelucidním REM spánku. Dále pak existují minimálně dva neurální vzorce lucidního snění. První se pojí s „momentem lucidity“, což je vlastně přechodný okamžik, kdy si snící osoba uvědomí své vlastní vědomí a je schopna sebereflexe. Druhý vzorec zachycuje „stavový posun“, potenciální setrvalé rozdíly v mozkové aktivitě mezi lucidním a nelucidním sněním v REM spánku.

Mozek nikdy nespí

Představte si, že jste sami v uzavřené místnosti, ležíte na matraci, která je tak pohodlná, že ji ani necítíte, je tma, přiměřeně teplo a z okolí neslyšíte žádné zvuky. Jste jen vy, sami se sebou. Myslíte si, že mozek v téhle chvíli ticha, tmy a klidu „vypíná“?

Která část mozku je aktivní a jak moc, se pozná podle její látkové výměny a ta se v dnešní době dá dobře měřit, například pozitronovou emisní tomografií (PET) nebo magnetickou rezonancí (MR). Proto vědci již dokázali určit, které části mozku spolupracují při různých úkolech. Víme, která oblast se aktivuje, když pozorujeme hrající si děti, schůzi parlamentu, když běžíme do schodů, řešíme matematický příklad nebo posloucháme hudbu. Bylo zjištěno, že pokud jsme bez okolních podnětů ponechání jen sami sobě, objeví se vysoká aktivita v oblastech vnitřní čelní kůry, vnitřní i zevní temenní kůry a v některých dalších korových oblastech. Tuto síť (či systém) vědci nazvali defaultní neboli implicitní. Nejen můj zeť, který je IT specialista, ví, že defaultním/implicitním systémem rozumíme výchozí nastavení. Implicitní systém mozku je vlastně takový stavební a funkční podklad, základní nastavení mnoha vrstev a stránek něčeho, čemu říkáme sebeuvědomování, jáství.

Vzpomeňte si, jak často přes den myslíte na věci, které nemají s aktuálním okolím a situací nic společného, plánujete v hlavě, mluvíte sami se sebou. I v těchto momentech se ve vašem mozku budí implicitní systém, který funguje s některými dalšími systémy (např. zraková nebo sluchová korová pole) jako jazýček na vahách. Jeden systém se utlumí a o to víc se druhý aktivuje. Znáte to, když jste myšlenkami

jinde a plánujete v duchu třeba dovolenou na Mauriciu, nemusíte si hned všimnout, že k vašemu stolu přišel nadřízený, protože váš zrakový korový systém právě snížil svoji aktivitu, zato implicitní systém začal více pracovat.

Při usínání a spánku se mapa aktivních částí mozku z velké části kryje s mapou implicitního systému. A které části mozku jsou aktivní při spánku? Díky magnetické rezonanci víme, že při hlubokém NREM spánku je mozek o něco utlumenější než při vědomém odpočinku, ale v okamžiku přechodu do REM fáze, kdy se člověku začínají zdát sny, začne prudce stoupat jeho aktivita. Stane se to především v místech, kde mozek zpracovává vizuální podněty, dále v motorické kůře (centrum pohybu), v oblastech, kde se zpracovávají paměťové operace, a ve dvou centrech odpovědných za zpracování emocí. Tam se zvýší aktivita dokonce o 30 % oproti bdělému stavu. Naopak se deaktivují některá centra v bočních částech čelní mozkové kůry, takzvané prefrontální kůry, která jsou spojována s racionálním, logickým uvažováním a rozhodováním. Znamená to, že v REM fázi jsou aktivní centra mozku, která souvisí s motorikou, autobiografickou pamětí, zpracováním emocí, ale přestává fungovat oblast zodpovědná za racionalitu a logiku.

Má se za to, že tlumení aktivity v prefrontální mozkové kůře způsobuje, že i když jsou sny v REM fázi tak bizarní a nesmyslné, věříme jim, v daný moment si myslíme, že je to realita. Zároveň se i naše sebeuvědomování s prožitkem svobodné vůle ztrácí. Pokud si i přes to všechno ve snu uvědomíme, že vlastně sníme, probudí se náhle zpět k životu i tato spánkem deaktivovaná část našeho mozku.

Pokračování příště.

Podle knihy: Bílá kniha lucidních snů – Průvodce

www.bilakniha.cz

Ilustrace: Jana Delgerová

PRVNÍ PSYCHONAUT

První záchranná mise bez těla

Sci-fi povídka (psycho-fantasy)

Rostislav Szeruda

3. Zkáza lodi

Ghor počkal, až jeho posádka či spíše jejich kvantová těla opustí loď. Chtěl svou loď zachránit, ale možná to neměl dělat. Ač jeho loď nebyla příliš hmotná, propadla se pod horizont černé díry. To byl její konec. Svět za jeho zády pro něj navždy zmizel a on mířil přímo do středu pekelného království. Senzory na jeho lodi se zbláznily. Loď nejdříve zrychlila, pak zpomalila, proměnila se v malé nic, a nakonec černá díra to malé nic vyplivla někde na druhé straně vesmíru. Ghor ztratil vědomí. Velmi ho překvapilo, když se probral v blízkosti nějaké hvězdy, která svým zářením dodávala energii jeho poškozené lodi. Neměl tušení, jak velký skok v časoprostoru udělal. Jeho tělo zanechané na mateřské planetě již možná dávno neexistuje – nebo se ještě nenarodilo.

Věděl, že jeho loď se opraví sama. Byla jako živá bytost. Vesmír ji mohl zmáčknout, svými mocnými silami zkřivit, ale ona se znovu narovnála do původního tvaru, jakmile na ni destruktivní síly přestaly působit a ona měla dostatek energie. Věděl, že až se jeho kosmická loď opraví, bude moci s ní vylétnout do volného mezihvězdného prostoru a jedním kvantovým skokem se vrátit k mateřské planetě.

Ghorovu pozornost náhle zaujala planeta, která se pohybovala jako v pořadí třetí od hvězdy. Byla zcela jiná než všechny ostatní planety. Chvilí se dokonce domníval, že vidí svou rodnou planetu. Byl to ale klam – přesto to mohla být planeta, na které je možný život. Přestože neměl tělo, zmocnilo se ho vzrušení. Ta planeta vypadala jako bájná planeta Gaia, z níž prý pocházeli jejich předci.

Pocítil touhu ji prozkoumat, podívat se na ni blíž. Slyšel, že na ni stále žijí primitivní verze prapředků. Přístroje na jeho lodi zaregistrovaly pouze malý pohyb malých kovových předmětů kolem planety. Jejich technologie nebyla tedy na úrovni, která by mu mohla ublížit. Rozhodl se vyrazit na průzkum v malém modulu. Mateřskou loď mohl nechat pohybovat se v blízkosti hvězdy. Pokud ji Gaiané spatří, budou ji považovat pouze za nějakou skvrnu – nějaký temný oblak prachu.

Ghor navedl svůj průzkumný modul přímo k modré planetě. Za pár minut byl u cíle. Zpomalil a vlétl do atmosféry. Hmotná loď by se při tom

manévru rozžhavila do ruda. Jeho modul ale klouzal atmosférou, aniž by vznikalo nějaké tření. Zpomalil ještě víc. Vlétl do vzdušného prostoru od hvězdy odvrácené části planety. Pod sebou viděl světla shluknutá dohromady – zřejmě pozemská sídliště bytostí, které tuto planetu obývaly. Někaké světlo letělo i nedaleko něj. Zvědavě zamířil za ním. Bylo zhruba stejně velké jako jeho průzkumný modul využívající volnou energii.

Byl to kovový létající stroj. Viděl okénka po jeho stranách. Zřejmě jeho létající slabě světélkující modul bytosti uvnitř také spatřily, protože se v nich objevily nějaké tváře. Ano, tohle mohly být tváře tvorů stejného druhu, jako byl ve své tělesné formě on. Pilotům toho stroje se ovšem přítomnost podivného kruhového objektu, který je zjevně sledoval, vůbec nelíbila, a tak se rozhodli od něj odpoutat.

Ghor neměl v úmyslu stroj následovat. Byl na průzkumné misi, již nechtěl prodlužovat o nic déle, než považoval za nutné. Místo jednoho létajícího stroje se ale objevily dva menší a rychlejší. Zamířily si to přímo k němu. Ghor však nestál ani o kontakt s těmi dvěma. Prudce změnil směr a velkou rychlostí zamířil pryč. Kdyby byl ve svém těle, tak by ho ten manévr rozmáčkl v pilotním křesle, tak jen pocítil mírné nepohodlí, zatímco za jeho zády ozářilo oblohu světlo rakety, která se za ním neškodně rozprskla ve vzduchu.

Rozhodl se pro návrat. Nechtěl na této nepříteli přátelské planetě budit větší rozruch, než bylo nutné. Vlastně nechtěl budit žádný rozruch. Chtěl zůstat nepozorován, ale to se nepovedlo. V té chvíli noční oblohu na jeho trase ven z atmosféry rozzářily blesky. Znal ten úkaz i z vlastní planety, ale tam bouře nebyly tak časté ani tak intenzivní.

V té chvíli se stalo něco, co se nemělo stát. Jeho průzkumný modul zasáhl blesk. Nemohl ho zničit, ale udělal s ním něco horšího. Příliš velké množství energie způsobilo kvantový skok na vyšší hladinu energie, což vedlo k tomu, že se jeho kosmická loď smrštila. Nebyla už velká jako pozemské letadlo, ale zmenšila se na velikost pomeranče a začala žhnout jako ohnivá koule.

Ghor se náhle ocitnul mimo svou loď, která byla menší než on. Ani to ho ale nemohlo ohrozit. Mateřská loď si ho přitáhne jako balíček energie k sobě. Kupodivu se to nestalo. Naopak, nějaká neznámá síla ho začala stahovat někam dolů k té zpropadené modré planetě.

4. Hrozné probuzení

„Pane Brown, slyšíte mě?“ probral mě čísi hlas z hlubin zapomnění. „To není možné,“ uvědomil jsem si. „Že bych byl stále ještě naživu?“

„Ano,“ pokusil jsem se říct, ale místo svého hlasu jsem uslyšel nepřirozený umělý hlas.

„Dobře,“ někdo ke mně promlouval. „Teď zkuste otevřít oči.“

„Kde to jsem?“ ozval se znovu ten protivný hlas místo mého hlasu. Když jsem otevřel oči, pokud se to tak dá nazvat, spatřil jsem místnost, která byla sterilně čistá jako bych byl někde v nemocnici. Bylo zde ale víc různých přístrojů, že jsem si připadal jako v nějaké špičkové vědecké laboratoři. V místnosti se nacházely dvě osoby v bílých pláštích. Bylo vidět, že jsou plně soustředěny na svou práci spočívající ve sledování obrazovek a řady displejů před sebou. Jedna z těch osob byla otočena směrem ke mně. Zřejmě to byla ona, kdo na mě mluvil.

Když jsem otvíral oči, uslyšel jsem podivný zvuk, jako když zapínáte fotoaparát nebo zaostřujete kameru. Chvilí mi také trvalo, než jsem zaostřil pohled požadovaným směrem. Všechno bylo nějaké zvláště zabarvené, jako by se mi posunulo spektrum vnímání barev. Měl jsem pocit, že budu zvracet, ale odezva od žaludku nepřicházela. Nedokázal jsem se podívat dostatečně dolů, abych viděl, jak vypadá zbytek mého těla. Bylo divné, že jsem měl pocit, jako bych ho měl a zároveň jsem ho necítil.

„Pamatujete si, kdo jste?“ zeptal se mě anglicky ten člověk v bílé kombinéze přede mnou. Byl to Japonec nebo Američan japonského původu. Jeho tvář byla suchou tváří životem unaveného vědce. Bylo mu něco přes šedesát, ale jistý jsem si nebyl. „Můžete mi říct své celé jméno, věk a zaměstnání? Pokud si vzpomínáte.“

„Ano. Jsem Petr Brown. Je mi třicet pět let. Jsem technický poradce,“ vyrazil jsem ze sebe opět strojově modulovaný zvuk. „Kde to jsem? Budu v pořádku?“

„Je mi líto. Spíš ne,“ řekl ten člověk.

„Proč?“ zeptal jsem polekaně. „Přišel jsem o ruce, nohy nebo i něco jiného?“

„Také,“ odpověděl neurčitě.

„Co to znamená?!“

„Jste mrtvý...“

Chvilí jsem se snažil vstřebat informaci, kterou jsem tak neomaleně právě obdržel. To nemohl myslet vážně. Přece myslím, slyším, vidím a... Náhle jsem si uvědomil, že mé smysly jsou nějaké zdeformované, jako bych se ani nekoukal svýma očima, slyšel svýma ušima nebo mluvil svými ústy. Všechno bylo podivně umělé, jako bych nebyl člověk ale stroj. Myšlenka, která mě napadla, byla hrozná...

„Vy jste ze mě udělali robocopa!“ vykřikl jsem plný hrůzy.

„To není přesné,“ řekl vědec ledově klidně.

„Z vašeho těla tu není ani kousek – ani gen. Jste pouze duše zachycená v našem biofyzikálním boxu, který jsem vyvinul se svým týmem. Komunikujete skrze periferní zařízení na něj napojené...“

„Co se stalo s mým tělem,“ zeptal jsem se zhrozně.

„Předali jsme ho vaší rodině. Včera jste měl pohřeb. Jste v šoku?“

Tento zjevně pomatený vědec se nijak nesnažil sdělit mi šetrně, co se mi stalo. Prostě mi sdělil děsivou skutečnost a sledoval, jak se s ní vypořádám. Nenáviděl jsem ho.

„Ano, jsem v šoku, ty kreténe! Co si myslíš? Jak bych se měl asi cítit?!“

„Dobře. Pro dnešek toho na vás bylo dost. Teď vás zase vypnu. Nashle zítra.“

Než jsem stačil ještě něco hodně neslušného říct, ozvalo se cvaknutí, jako když někdo vypne v pokoji světlo a znovu jsem se propadl do temnoty...

Pokračování příště.

Podle knihy: [První psychonaut](#).

(Ilustrace: Petr Vyoral)

RYTÍŘI SLAVELONU

Spící princ – pohádka

Rostislav Szeruda

3. Jak oženit prince

Jednoho dne ležel princ Richard ve své komnatě a přemítal o tajemstvích světa. Jak může existovat něco, když nemůže nic jen tak vzniknout samo od sebe? A kdyby neexistovalo nic, co by bylo to „nic“, které by vlastně taky nemělo existovat? Na své otázky nenacházel odpovědi. Zdálo se, že se ze svých úvah nejspíš zblázní... Najednou ho z rozjímání probral podivný hluk přicházející z chodby.

Nejprve uslyšel pleskání škorňů, jako by někdo rychle utíkal. Pak se ozval tupý náraz, jak ten někdo nevybral zatačku před princovou komnatou. Hned nato se ozvalo zasténání. Po malé chvíli ten někdo ztěžka vstal a jeho škorňově se pomalu došoupaly až k princovým dveřím. Ten už věděl, že to nemůže být nikdo jiný než jeho dobrý přítel, vychovatel a králův rádce baron Teodor. Měl už sice přes padesát, ale stále byl štíhlý, čiperný a plný energie. Co mohlo být natolik důležité, že tak pospíchal, aby to princovi sdělil?

„Neutíkej! Předě mnou se, ty bídáku, neschováš!“ ozvalo se odněkud ze vzdálenější strany chodby volání dvorní dámy jménem Natálie, ctěné ženy barona Teodora. Princ poznal, že je jeho vychovatel v úzkých, a proto rychle vstal, otevřel dveře a pustil ho do své komnaty. Sotva baron vběhl dovnitř, rychle se schoval za závěs a jeho ukazováček zvednutý k ústům jasně ukazoval, že nechce, aby ho tu jeho žena našla, a že žádá o právo azylu.

„Je tu ten mizera?!“ dorazila Natálie ke dveřím princova pokoje, které se ještě ani nestačily zavřít.

„Není, tetičko,“ zalhal princ, aby ochránil přítele v nouzi. Baronka se nadechla a princ se chvíli vážně obával, že vpochoduje do komnaty přímo přes jeho královský majestát. Naštěstí se tak nestalo, protože jejich více než sto kilo živé váhy by štíhlý princ ve zdraví nezadržel.

„Vyřídíte tomu starému šaškovi, že se přede mnou nikde neschová a že nikam nepojede, leda bych mu kosti zpřerážela!“ vyrazila ze sebe výhrůžku, otočila se a odkráčela hrdě jako pravá dáma.

„Uf,“ vydechl si princ.

„Uf,“ oddechl si za závěsem Teodor. „Už je ta fúrie pryč?“

„Je,“ přitakal Richard, ale raději se ještě jednou podíval za dveře.

„Mám pro vás prince velkou novinu!“ oznámil nadšeně baron Teodor, když se konečně trochu uklidnil. „Budete zírat.“

„To jsem tedy zvědav,“ usmál se Richard shovívavě. Myslel si, že mu chce vychovatel sdělit něco zcela banálního jako, že na hrad dorazila delegace odněkud z Tramtárie, nebo naopak něco zcela absurdního, jako že se v jeskyni za kopcem usadil drak a požaduje půl království a prince k tomu.

„Budete se ženit, prince,“ vyhrkl Teodor tu velkou novinu.

„No, tě pic!“ v prince hrklo jako ve starých hodinách, zbledl a raději si sedl. Přemítáním o tajemstvích světa a vesmíru zřejmě odzvonilo a dostihla ho krutá životní realita.

„Za necelého půl roku vám bude dvacet jedna let, a jak víte, pan král vám slíbil, že, když si nenajdete do tohoto věku nějakou urozenou dívku, která by se mohla stát budoucí královnou, ožení vás sám, ať chcete nebo nechcete.“ připomněl mu Teodor.

„Myslel jsem, že žertuje,“ zachmuřil se Richard.

„Zřejmě ne,“ usklíbl se Teodor, „Že vy jste na to, prince, zapomněl nebo se přímo na to vykašlal?“

„No jo, no...“ podrbal se za uchem princ. „Když ty vznešené dívky byly všechny moc škaredé nebo moc hloupé nebo oboje.“

„Král vysílá poselstvo a zve všechny pány z okolí s jejich dcerami, aby přijeli na oslavu vašich narozenin, při nichž si máte vybrat tu, kterou učiníte příští královnou.“

„Hrom do toho!“ povzdechl si opět Richard. „To bude spíš štvance než narozeniny.“

„To už záleží na vás, prince,“ pokrčil rameny baron.

„A proč tetička kvůli tomu tak vyvádí?“ rozpomněl se princ na předchozí scénu.

„No, nabídl jsem se, že pojedou v čele toho poselstva,“ usmál se Teodor.

„Ty zrádče!“ zamračil se princ.

„Když já už to s tou svou dračicí nevydržím,“ povzdechl si vychovatel. „To je pořád jen Teodore sem, Teodore tam, Teodore nelekej, přines, odnes, hýbni sebou!“

4. Spiknutí

Všechno, co Teodor říkal, byla čistá pravda. Princ však nebyl jediný, kdo se s touto skutečností nechtěl smířit. Ještě víc proti mysli byla tato novinka hraběti Vilémovi a jeho otci Vladislavovi.

Dalo se to očekávat, ale přesto to byla pro ně nepříjemná zpráva. Znamenala, že král chce, aby se mladý princ oženil a převzal po něm vládu v zemi. Smířil se už, že z Richarda nikdy nebude velký bojovník a slavný vojevůdce, ale věděl, že má všechny předpoklady pro to, aby se z něj stal moudrý a spravedlivý král.

„Co uděláme, otče?“ zeptal se Vilém. „Přece nedopustíme, aby se to královské nedochůdce stalo novým králem?“

„Neboj se, synu, to nedopustím,“ zachmuřil se kníže Vladislav a hluboce zamyšlen přecházel těžkým krokem z jedné strany své honosné komnaty na druhou. „Mohla by se mu stát nějaká malá nehoda, ale problém je, že nejedí na turnaje, na lov ani nevyrazí po nocích za zábavou a povražením za hradby hradu. V knihovně či na zahradě, kde se normálně vyskytuje, by nějaká nehoda vypadala dost podezřele.“

„Co takhle jed?“ navrhl Vilém. „Chvíli by sebou na zemi třepal a bylo by po všem.“

„Hloupé,“ odtušil Vladislav. „To by vyvolalo spoustu otázek a my bychom byli první, na koho by padlo podezření. I když?“

„Co?“

„Svým způsobem je to geniální!“ Do tváře knížete Vladislava se vrátil krutý úsměv.

„Tak ho přece jen otrávíme?“ zeptal se s nadějí v hlase Vilém.

„Ano i ne.“

„Tak tomu nerozumím,“ nechápal Vilém, co má jeho otec za lubem.

„Princ Richard musí onemocnět,“ začal vysvětlovat svou ďábelskou vizi kníže Vladislav. „Nebude umírat rychle, ale naopak velmi pomalu.“

Bude to trvat týdny. Princ bude chřádnout, ulehne na lůžko a jeho stav bude den ode dne horší. Začne upadat do bezvědomí a krátce poté již nebude vnímat nic z tohoto světa. Možná jeho tělo dokáže s nákazou bojovat pár dnů, možná pár týdnů, ale princův konec bude neodvratný.“

„Král k němu určitě povolá své nejlepší lékaře.“

„Takovou nemoc neznají, protože nikdo z tohoto království o ní ještě neslyšel.“

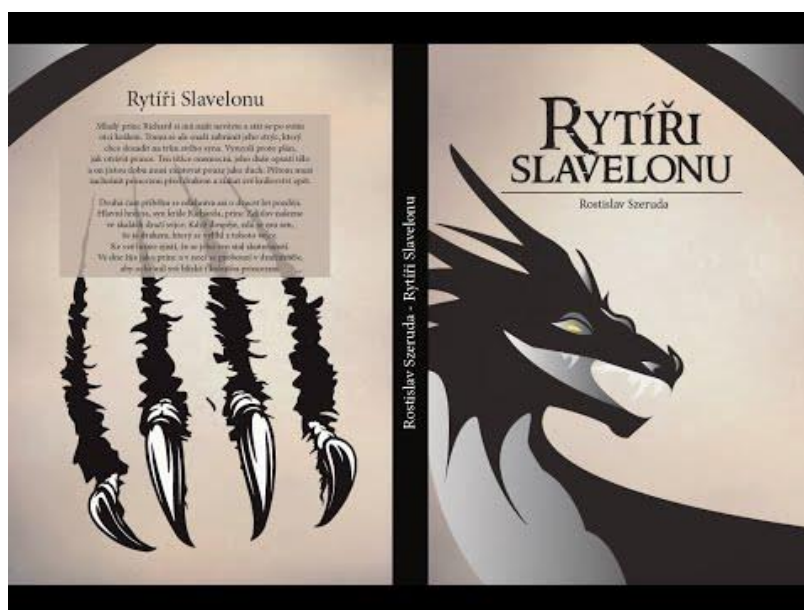
„A jak se Richard nakazí, aniž bychom se nenakazili i my?“ obával se Vilém.

„Tu nemoc přiveze osobně baron Teodor. Dám tomu starému šaškovi dopis pro mého dobrého obchodního přítele v zámorí s žádostí, aby mi poslal láhev svého speciálního velmi drahého vína. Stačí, aby v něm nechal rozpustit pár kapek krve nemocného touto nemocí, a ten, kdo se toho vína napije, nakazí se také.“

Jak si kníže Vladislav umanul, tak se i stalo. Dobrák Teodor odjel i přes nevoli své ženy s poselstvím po okolních zemích a královstvích, aby doručil všem urozeným mladým dámám pozvání na oslavu princových dvacátých prvních narozenin. Za tři měsíce se vrátil a přivezl pro krále dobré zprávy. Ve všech zemích bylo jeho poselství s potěšením přijato. V dobré víře ale také, přivezl knížeti Vladislavovi několik lahví drahého vína od obchodníka, za nímž ho v daleké cizině poslal. Netušil, že jedna z nich skrývá jed, který má způsobit princovi smrtelnou nemoc.

Pokračování příště.

Podle knihy: [Rytíři Slavelonu](#)

(Trailer k první části knihy Rytíři Slavelonu – Spící princ)

PORADNA

Markéta Jurištová

Snová terapie

Jak už jsem psala v minulém čísle tohoto časopisu, moje poradna je jiná, než na jaké jste možná zvyklí. Terapeutem totiž nejsem já, ale vaše nevědomí, které vám terapii poskytuje bezplatně a pravidelně každou noc. Já vám mohu pomoci identifikovat pravděpodobné příčiny konkrétní snové terapie (jednoduše, proč se vám zdá právě to, co se vám zdá), její význam a můžeme se společně pokusit ještě více optimalizovat její působení (jednoduše, jak využít to, co se vám sen snaží říct... a že se někdy snaží). I když si někdy můžete myslet, že vaše sny jsou nesmyslné, hloupé, někdy i obtěžující, nebo bolestivé, domnívám se, že VŽDY jsou sny právě takové, jaké mají být. Proč si to myslím? Protože je režíruje nevědomí a nevědomí je příroda. Znáte snad lepšího režiséra? Sny jsou v určitém smyslu jako mateřské mléko, jeho složení se vždy přizpůsobuje potřebám dítěte, stejně tak sny se přizpůsobují našim aktuálním fyziologickým a psychologickým potřebám. Napište mi dej svého snu, muže být i v sérii (v případě že máte nějaký problém, který potřebujete vyřešit, je série snů důležitá). Popište své emoce po probuzení, nakreslete případně obrázek, pokuste se zformulovat své vlastní vysvětlení, ale nenutíte se do něj. Jste pouze zvědaví, co vaše sny znamenají, chcete se naučit jim porozumět, nebo vás něco trápí?

SEN O KOUZELNÍKOVÍ

Byl jsem někde v zahraničí (Německo, Polsko). Seděl jsem v nějaké venkovní kavárničce. U vedlejšího stolu seděl nějaký kouzelník. Měl takový jakýsi blázna – šaška šat. Pak vstal a předvedl své číslo. Měl nějaký přístroj, pomocí něhož se vznesl do vzduchu (bylo to na úrovni barona Prášila) – balónky, plachty. Zůstal viset nad zemí v ležící podobě (břichem dolů). Své pomůcky na vznesení nechal uletět, ale přesto stále visel ve vzduchu. To ale nebylo vše. Začal mizet, jako by se rozplýval. Jeho obraz osciloval. Místy mizel a zase se objevoval. Pochopil jsem, že to není kouzelník, ale že to dělá doopravdy. Na kouzelníka si jen hraje. Když se vrátil na zem, šel jsem k jeho stolu a oslovil ho (trochu jsem se toho obával), abych se mu představil. Báł jsem se, že se nebude se mnou bavit. Asi by se se mnou nebavil, kdybych mu pokládal otázky jako ostatní lidé. Protože jsem věděl, že ta jeho "kouzla" nejsou jen iluze jsem mu pokládal jiné otázky (bohužel si na ně moc nevzpomínám). Tak se mnou začal bavit. Překvapilo

mě, že mluví česky. Pak jsme byli někde na hotelu. Bydlel jsem tam já i on se svou skupinou lidí. Debatovali jsme spolu. Říkal, že mě vezme do učení, pokud budu mít čas jet s ním někde (do Prahy na dva týdny?) na školení. Trochu jsem se ošíval, že nemám čas, ale nakonec jsem souhlasil. Pak jeho lidé připravovali představení pro veřejnost. Byl jsem u toho. Viděl jsem z představení ale jen malou část, protože mě dcera probudila, zda bych ji neodvezl do školy. Jinak bych v tom snu asi ještě pokračoval. Měl jsem tendenci se do něj po probuzení ještě vrátit.

RS

Rozbor:

V cizím (neznámém) prostředí potkává snící osoba šaška – blázna, který se vznese ve vzduchu a stává se tím kouzelníkem – mágem. Mág je ochotný snícího učit, ale vysvětluje, že to zabere čas. Uvádí tím snícího do dalšího období, etapy učení. Nemyslím, že tento snový obsah má za hlavní úkol poskytnout snícímu terapii – zmírnit emoce, které jsou pod povrchem (jak to většinou bývá). I když soudím, že je zde patrná snaha o zmírnění pocitu nejistoty a určité potvrzení duchovního vedení. Řekla bych, že je tento sen je takzvané transformační, označuje změnu, jedno životní období se přelévá do dalšího. Sen je vlastně příslibem určité iniciace a dalšího učení.

Dodatek:

Sen vykazuje velice silnou symboliku, která připomíná tarotovou kartu Kejklíře – Mága. Slovo tarot podle některých názorů pochází ze staroegyptského Ta – rosh (královská cesta), nebo se odvíjí od jména staroegyptského boha Thovta (řecký Hermes), nejmoudřejšího z bohů. Tarotové výkladové karty pochází zřejmě ze 14. století a podle mého názoru znázorňují staletím prověřené symboly kolektivního nevědomí. Proto si myslím, že má určité význam při analýze tohoto snu připomenout význam této karty. Budu vycházet z výkladu českého hermetika Pierra de Lasenic (Petr Pavel Kohout), který se narodil na přelomu 19 a 20 století v Brně.

Karta Kejklíř – Mág je první kartou velkého arkána tarotu, znamená: chytrost, obratnost, novou cestu, tazatele a diplomacii, věrnost a napodobivost. Základní ideou karty je: "Myšlenka jest počátkem všech věcí". Lasenic ještě dodává:

"Věrnost, pevnost a neměnitelnost universálního zákona, napodobivosti nebo analogií ve všech úrovních, hle klíč, který nám dává zázrak prvního arkána, bez něhož všechna moudrost, všechna

slova a všechno umění taje v našich rukách jako sníh, rozplývá se jako ranní mlha ve světle slunečním a stává se ubohou marností ješitných hlupáků."

Závěr:

Je pravděpodobné, že snící RS v bdělé realitě (tedy vědomě) prochází psychosociální krizí: hledáním, nejistotou a hodnocením předchozí životní etapy. I v nevědomí je tento předěl aktivní, změna nastala, směr už byl nastaven. Transformace se již děje. A to vše s aktivní podporou nevědomí, odhaduji, že tato změna je fyziologická, přirozená. Nevědomí výrazným způsobem poskytuje příslib vedení a duchovní podpory. Snící je v souladu se svým vnitřním Já – nevědomím, nastoupená cesta se slibně vyvíjí směrem k individuaci a seberealizaci.

Obrázek: Tarotová karta „Kejklíř – Mág“ – Lasenic Tarot

Závěrem

Jestli vás tento časopis zaujal a rádi byste s námi spolupracovali, podělili se o vaše postřehy, názory, zkušenosti či neobvyklé zážitky, neváhejte nás kontaktovat na mailové adrese:

quantum.psyche@seznam.cz

Pokud vás nějaké téma z našeho časopisu zaujalo, můžete nám napsat a my se pokusíme odpovédět na váš dotaz v nějakém z dalších čísel. Bude-li váš dotaz více osobní a nebudete chtít, abychom vám odpovéděli skrze časopis, napište nám a můžeme si domluvit konzultaci on-line.

Chcete-li nám poslat nějaký osobní příspěvek na uveřejnění, prosím, udělejte to. Příspěvek posoudíme a pokud se bude hodit do našeho časopisu, rádi ho uveřejníme.

Máte-li zájem se podílet na přípravě časopisu, napište nám a můžeme navázat spolupráci.

Můžete se s námi také spojit, budete-li mít zájem inzerovat nějakou vaši službu či produkt v našem časopise.

Tento časopis nabízíme svým čtenářům ke stažení zdarma. Přesto, aby tento časopis mohl vycházet, je pro nás důležitá vaše podpora, a to i finanční.

Jak nás můžete podpořit?

1. Platbou 57 Kč na tento QR kód:

2. Kupte si nějakou z e-knih z e-shopu www.szerudashop.cz.

Doufám, že budeme schopni postupně zvyšovat kvalitu tohoto časopisu a poskytovat vám, našim čtenářům zajímavé a užitečné informace.

Předchozí číslo časopisu naleznete zde:

